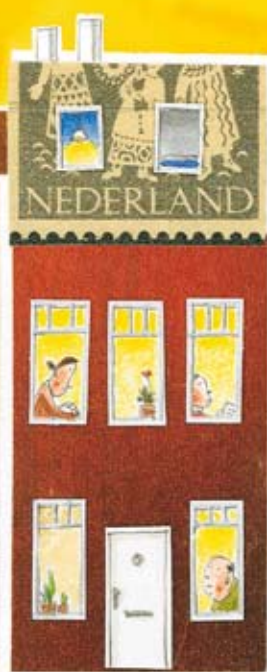

Jaap Robben & Benjamin Leroy

de Zuurtjes

DE GEUS

Aan de Selderijstraat op nummer 33 wonen de broers Harry en Huibert Zuur. Hun huis lijkt zomaar een bleek huis met een gekamde deurmat en een schone stoep. Maar wie beter kijkt, ziet dat hun stoep zó schoon is alsof hij dagelijks wordt gestofzuigd.

Binnen bij de Zuurtjes verandert nooit iets. Behalve dat de kamers ongemerkt krapper worden. Nog even en ze zijn zo smal als gangen.

Dit komt doordat de Zuurtjes elke maand opnieuw behangen. Harry en Huibert zijn namelijk zo zuur dat zelfs hun bloemetjesbehang ervan verwelkt.

Als je op je tenen gaat staan, kun je vanaf het voetbalveld achter de huizen precies over de schutting in de tuin kijken. Nou ja, tuin ... Er liggen tegels met in het midden een strookje gras. Het liefst zouden Harry en Huibert die groene sprietjes vandaag nog betegelen, maar dat durven ze niet. Ze durven zelfs niet over het grasperkje te lopen. Dat heeft hun moeder hun langgeleden verboden.

Waarom?

Dat leg ik je later uit.

Een nieuwe dag

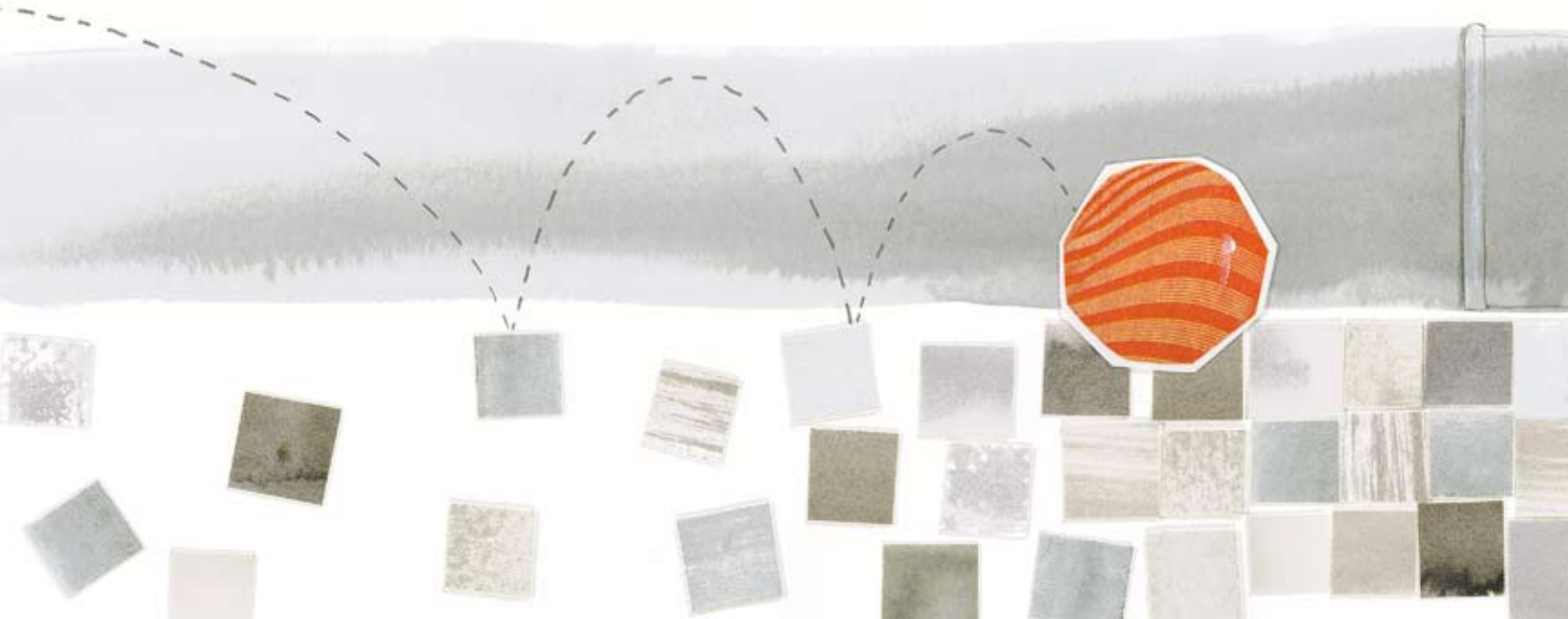
Voor de meeste mensen begint een dag zodra hun wekker rinkelt. Voor Harry en Huibert niet. Die zijn dan allang wakker.

Op de rand van het bed wachten ze met hun voeten op de koude vloer. Ze tellen de secondes af tot ze kunnen luisteren naar het prachtige gekrijs van hun wekker.

Vervolgens vissen ze hun kunstgebitten uit de bekers azijn op het nachtkastje en schuiven de tanden in hun mond.

Als ontbijt eten ze zure haring. Die spoelen ze weg met witlofthee en een scheutje augurkensap. De Zuurtjes ontbijten altijd heel gehaast, hoewel ze nooit ergens op tijd hoeven te zijn.

Harry en Huibert hebben het elke dag druk met precies dezelfde dingen.

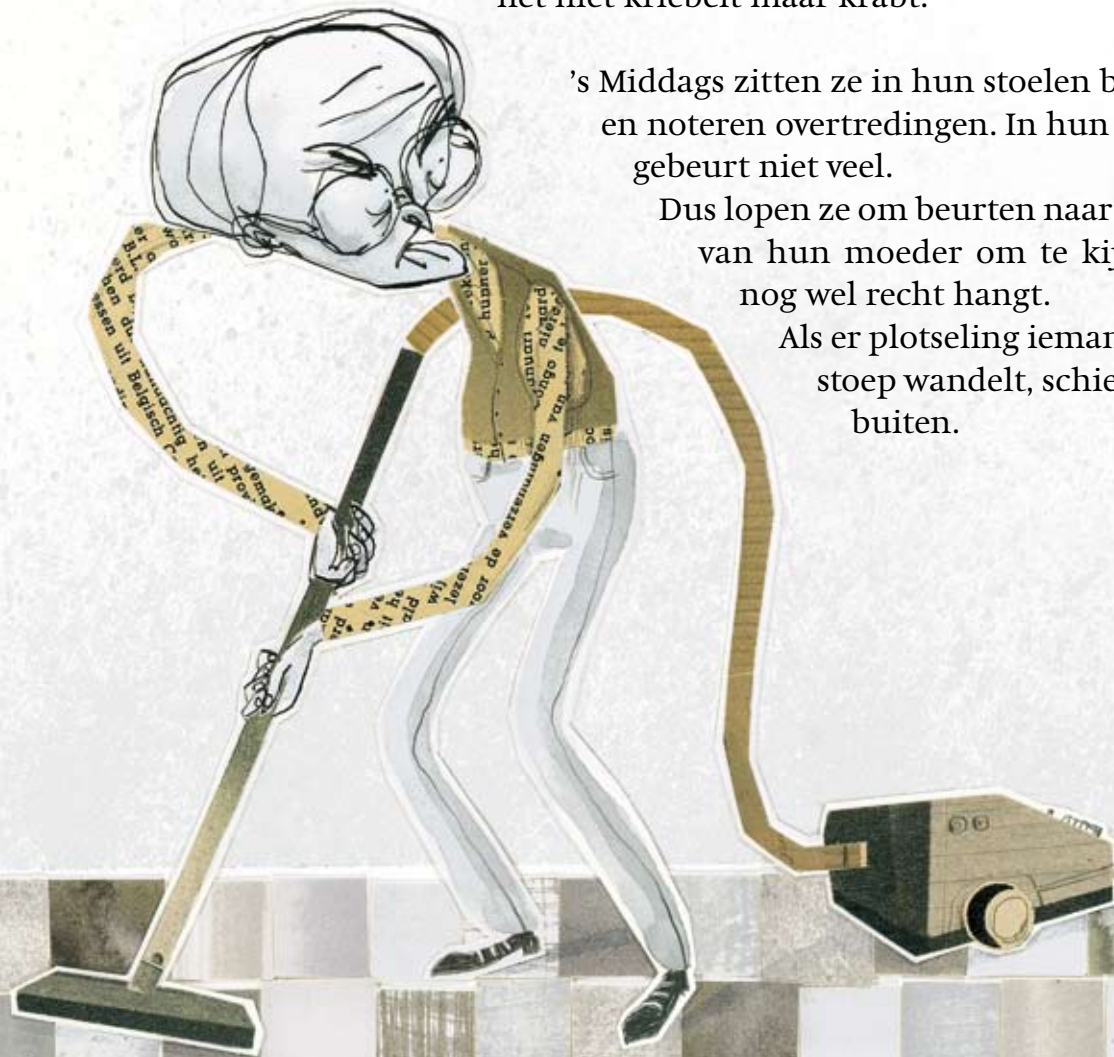

Drie keer per week kortwieken ze het strookje groen in hun achtertuin tot onder de enkels van de sprietjes, waardoor het niet kriebelt maar krabt.

's Middags zitten ze in hun stoelen bij het raam en noteren overtredingen. In hun stille straat gebeurt niet veel.

Dus lopen ze om beurten naar het portret van hun moeder om te kijken of het nog wel recht hangt.

Als er plotseling iemand over hun stoep wandelt, schieten ze naar buiten.

Soms bellen er voetbaljongens aan. Die drukken altijd lang en hard op de bel. De Zuurtjes verstijven dan en doen alsof ze niet thuis zijn. Maar wie goede oren heeft, hoort het geklapper van hun kunstgebitten.

Pas wanneer de voetbaljongens de straat uit zijn, durven Harry en Huibert door hun brievenbus te tieren. 'Ssst, moeder slaapt. Weten jullie hoeveel stroom aanbellen kost? We laten beslag leggen op jullie spaarpotten als de nieuwe rekening er is!'

Daarna doen de Zuurtjes voorzichtig de deur op een kier om opnieuw te stoepzuigen.

Om stipt kwart voor vijf is het tijd voor het dagelijkse klachtenkwartiertje van het gemeentehuis.

'U spreekt met H. Zuur. Mijn broer H. Zuur en ik hebben klachten. Om twaalf uur tien vloog er een ongewenste vlinder door de straat. Tegen het verkeer in nota bene! Vanochtend flo-ten de vogels alweer vroeger dan gisteren! Wij eisen een snavelklem voor elke vogel. En een boete voor fluitoverlast! Een buitenspeelbe-king voor de voetbaljongens. En we willen dat de zon voortaan vierkant is. En gratis flessen speelgoed gif tegen de ballen.

Meestal is er allang opgehangen. Dat maakt de Zuurtjes niks uit, zo gaat het elke dag. En wanneer iets elke dag gebeurt, ga je vanzelf denken dat het zo hoort.

Na het avondeten kijken Harry en Huibert plaatjes in hun kunstgebittentijdschrift. Vervolgens lopen ze met hun tanden in een beker verse azijn de trap op.

Nog voor het donker wordt, liggen ze onder hun prikdekens en vallen in slaap.

Zo hobbelt het leven van de Zuurtjes voort als een fiets met vierkante wielen. Altijd onderweg naar precies eenzelfde dag.

Maar morgen niet. Dan gaan de Zuurtjes op hun jaarlijkse vakantie. En daar hebben ze - net als andere jaren - totaál geen zin in.